

26.03.2018.g.

Dragi čitaоче,

Prešao sam izuzetno dug put da bih dospio u tvoje ruke. Siguran sam da mi sudbina nije bez razloga dodijelila baš tebe, kome sam uručen i kome nosim izuzetno važan zadatak. Putujem godinama, kroz vjekove, i dalje, u vjekove, jer ono što nosim bezvremeno je.

No, da te malo upoznam sa sobom. Iako možda tako izgledam zbog svoje pomalo zgužvane koverta i krajnje jeftine markice koju si možda i do sada srijetao, ipak nijesam jedno od onih pisama koja se šalju da bi se ispunili određeni protokoli i očuvali prijateljski i razni drugi odnosi. Ne volim da se hvalim, ali sam pomalo neobičan...Hm, možda i nijesam! Možda sva pisma imaju moć da se pišu sama od sebe i da bez pomoći veće sile prelaze mora i kopna, ali i decenije i vjekove. Biću sujetan, te ću ovu moć pripisati samo sebi jer nije loše osjećati se jedinstvenim. Ipak, u moju moć ne ulazi sposobnost da tačno vidim more koje sam prešao i tragove koje sam ostavio na kopnu. Ali nosim sadržaj koji je podjednako valjan i starim Grcima koji su živjeli prije nove ere i onom čovjeku koji se penje liftom da bi došao do željenoga sprata. Možda i nije vrijeme da znaš te stvari, zaboravi na to. Uzivaj u onome što ti je sada pruženo!

I ja sam uživao. Iako moj vid i nije od neke velike koristi, kažu da sam često slijep kod očiju, ipak posjedujem nešto što me tjera da osjetim nježni povjetarac i jaku buru, ali i da čujem Sunčevo smješkanje i Mjesečev orkestar sačinjen od zvjezdica koje noću sviraju najljepše simfonije i sonate. Nije li to velicanstveno? Čujes li ih i ti? Ti čak možeš da dodiruješ tlo pod nogama, namigneš svakoj zvjezdici i posmatraš njihovo treperenje kao reakciju na taj gest.

Blago tebi!

Ali moram ti ispričati još nešto što sam proživio. Bilo je nalik hladnoći. Potom, paklenoj vrućini. Sunce bi se istopilo na tolikoj vrućini a ledenica bi se smrzla i pomodrela od tolike hladnoće. Ipak, ljudski dlanovi i ne zadrhte na takvu pojavu. Čak ni kap znoja im ne oblije čela. Načuh negdje da se to zove mržnja.

Slušao sam mnogo o njoj. Izazivala je mnoge nesreće, veće od neke obične groznice. Zbog nje su ljudi starili brže a njihove bore su bile ispunjene bijesom i jadom koji su sami pokrenuli. Nikada ona nije dolazila sama! Bas kao i povrće, morala je dobijati hranu i vodu da bi iznikla iz zemlje. Stvar je izbora hoće li se sjeme iskopati i baciti ili nastaviti da se uzgaja. Nije mi jasno zašto bi neko ulagao u to. Postoji li utjeha u tome? Možda se osjećaju bolje? Ni to mi nije jasno. Kako može nešto tako ružno donijeti išta lijepo, dobro i korisno? To dobro sigurno nije dobro. Ne može biti stvarno. Tuga i bijeda koju je nanosila ovome svijetu je toliko

jaka da je uspjela da oslijepi ljude da ne vide istinsko dobro. Šteta što ne vidim kroz oči.

Ali zvjezdice ponovo zapjevaše. Pjevale su toliko bezbrižno, sa takvom lakoćom da su natjerale mnoge stanovnike ove planete da pjevaju s njima. Tada sam shvatio. Oni vide. Itekako dobro vide.

Kako da ljudi zapjevaju? Kako da ponovo progledaju? To je zadatak koji želim da ti dodijelim. Da naučiš da pjevaš. Da naučiš druge da pjevaju.

Pjevati znači imati snage da udahneš punim plućima i pustiš glas. A snaga je nešto što načuh da se zove ljubav. Ni vruće, ni hladno. Toplo. Slušao sam mnogo o njoj. Izazivala je mnoge sreće. Zbog nje su ljudi zaboravljali na bore i imali su godina koliko su željeli da imaju. I nikada nije dolazila sama. Mnogo truda treba uložiti da bi se otvorile oči i vidjele ljepote u svijetu kojih ima na pretek. Jasna mi je njena misija. Ona je snaga i izvor svake pjesme. Dobro koje je dobro. Dobro koje rađa bolje. A toplota prija, omamljuje, biva jača od vrućina i hladnoća.

Da li znas da voliš? Ako ne znaš, osvrni se. Zamisli samo koliko je divno što smo svi jedinstveni. Različiti, a ,zapravo, tako slični. Svi težimo da ispjevamo istu pjesmu, ali ponekad se zbunimo tražeći note. Ja ti ih sada predajem. Proslijedi ih svima!

S ljubavlju,

Ipak pomalo neobično pismo